

1.

KUKÁTKO

Josefodolské divadelní jaro

11.5 až 13.5.2018

Čas se nachýlil. Pokud bychom měli přesýpací hodiny, moc písečku by už nezbylo. Ale co je hlavní - jaro dorazilo i k nám, do "pupku Jizerských hor". Ohlásilo se krásným sluníčkem, značnými teplotami, ale pro nás, divadelníky také usilovnou prací v divadle. Znamená to, že 28. ročník Krajské přehlídky venkovských ochotnických souborů je přede dveřmi. Dnes se začínají sjíždět ochotnické soubory z různých koutů kraje, ale také někteří přespolní. Bude tu mumraj. Letos prvně máme KP tak říkajíc přeplněnou. Představí se celkem jedenáct soutěžních představení. Našemu Kájovi /Stuchlík ml./ to dalo hodně práce, než dal dohromady program s ohledem na délku představení, přípravu a úklid. Snad to vše zvládneme bez potíží. Vítejme všechny naše staré známé, ale i nováčky. Snad nám, pořadatelům, zbude chvilka, abychom si mohli popovídat při kávě či sklence dobrého moku. Přeji všem ochotníkům, seminaristům, porotcům i návštěvníkům pár příjemných a šťastných dní mezi přáteli. Pořadatelům, členům DS J. K. Tyl, aby ten nápor zvládli s úsměvem.

Hanka Dohnalová

Co nám v pátek naši soutěžící zahrají:

Divadelní soubor TJ Sokol Roprachtice - pohádku DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ

Na motivy Karla Jaromíra Erbena

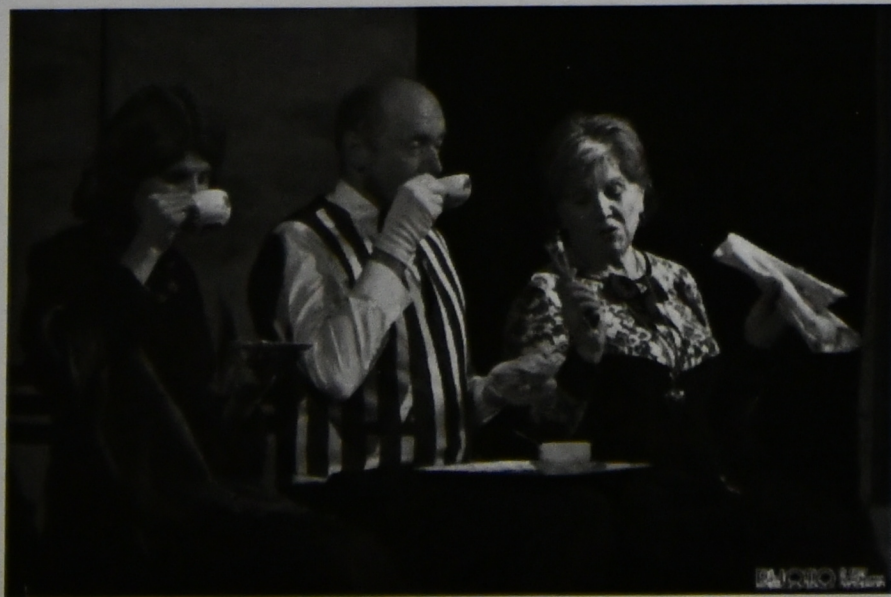
Vlastní podání klasické pohádky o dvou dějstvích.

Princ odchází zachránit princeznu do železného zámku, ale zlý černokněžník se jí jen tak nehodlá vzdát.

Divadelní spolek DIPONA - černou komedii RYBA VE ČTYŘECH

Černá komedie - morytát, podávající věrnou zprávu o nanejvýš neblahé historii, která se udála v roce 1838 u Nového Ruppínu.

DIPONA neboli - divadlo potrhých nadšenců, Louňovice. Je jich málo, ale mají ohromnou chuť dělat divadlo. Režisér Josef Pšenička /Pšenda/ je znám mezi ochotníky a zvláště u nás. Přijel k nám hrát s DS z Říčan, Benešova a pak na nějaký čas tu zakotvil. V několika hrách s námi i zahrál. Také pro náš soubor zdramatizoval Ladovu pohádku O líném Honzovi a to velmi úspěšně. Letos se svým souborem bude soutěžit, a to s komedií s tragickým koncem "Ryba ve čtyřech". Vítejte, přátelé, u nás.

H.D.

Divadelní spolek Scéna Libochovice - komedii MŮJ STÝČEK, JEHO EXCELENCE

Povídku Antona Pavloviče Čechova přeložil a zdramatizoval Jiří Strnad.

Čechovova nevelká, hořce groteskní povídka přináší obrázek ruského (a ostatně nejen ruského) velikášství, ruku v ruce provázeného ignorantstvím, ubohostí a malostí. Za zvláštní pozornost stojí, jak moderní projev il autor smysl pro zvýraznění absurdních momentů a prvků reality.

Lučanský spolek divadelní - komedii ROZMARNÝ DUCH

Bezmála po půl století se do Lučan vrátilo ochotnické divadlo. Kdysi velmi úspěšný spolek lučanských ochotníků s názvem Dramatický divadelní ochotnický spolek J.K. Tyla ukončil totiž svoji činnost v šedesátých letech minulého století. Zhruba dvacetiletou úspěšnou éru tehdejšího ochotnického divadla pohřbil havarijní stav jeviště hotelu Blaník a absence jiného vhodného prostoru k provozování divadla.

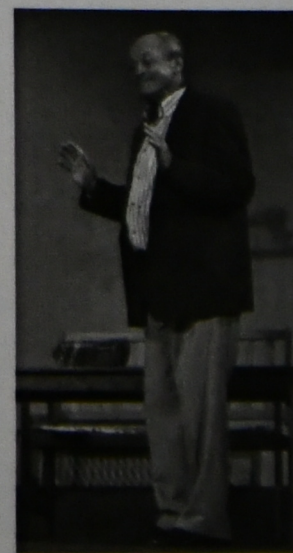
Lučanští ochotníci se soustřeďují kolem Jany Kouřilové. Ta je hlavní iniciátorkou znovuoživení divadelnické tradice v obci a zároveň se ujala i režijní práce. Nový divadelní spolek se zrodil v lednu roku 2012. Na ustavující schůzce, která se

konala 11.1.2012, také vznikl název souboru: **L.S.D.** neboli **Lučanský Spolek Divadelní**. Díky vstřícnosti místní tělovýchovné jednoty si mohli ochotníci z L.S.D. svoji domovskou scénu postupně zařizovat v lučanské sokolovně. Lučanští ochotníci velice rádi účinkují na malých vesnicích, ale měli tu čest zahrát si i v Městském divadle v Jablonci nad Nisou nebo na přehlídce ve Vysokém nad Jizerou.

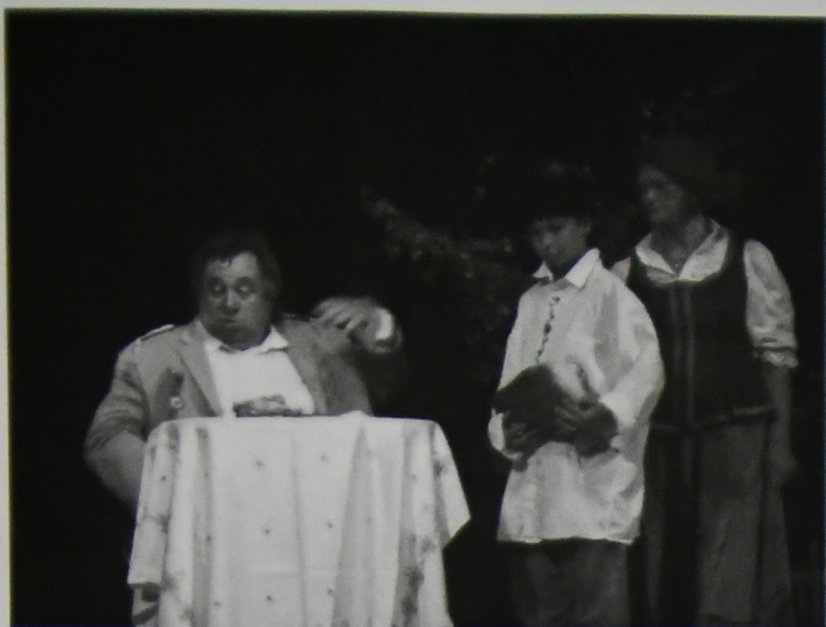
Představení Rozmarný duch je teprve čtvrtou hrou, kterou spolek nastudoval. L.S.D. se stále považuje za nováčka na ochotnické scéně. Všichni však hrají s úctou a láskou k divadlu.

Vzpomínka

Za Josefem Bartákem. Je moc a moc těžké hodit na papír pár myšlenek v případě, kdy nás opustí náš dlouholetý kamarád, přítel a spoluherec. Pepa byl tím vším. Počátkem 80. let k nám přijel s Pepíkem Doležalem a DS Březina Děčín. Pak si několikrát zahrál i s naším souborem /V tom domě spal bůh, Ryba ve čtyřech -režie J. Řeřicha, nebo ve Velkém stylu, zaskakoval i v pohádce o Mette/. Přátelé z ochotnických spolků si ho jistě pamatují jako pravidelného seminaristu na JDJ se svou ženou Jiřinkou a dalšími přáteli z Děčína. Odešel bezva kamarád, dobrý ochotník, herec, ale hlavně dobrý člověk. Přátelé, ochotníci, věnujte mu, prosím, tichou vzpomínku. Hanka D.

Divadelní spolek Scéna Libochovice

spadá do knihovny samotného Čechova. Ve výsledku to však není až tak důležité, hlavně že Libochovičtí věděli, proč si text zvolili a o čem hrají. Podařilo se jim pak mezi diváky hodit vzkaz, což se ne vždy na divadle podaří. A když ne vzkaz, tak téma k zamyšlení určitě. Motivy, symboly a jednotlivé prvky jsou pro divácké oko zasazené do starého Ruska, ovšem velká gesta spojená s malostí se hodí i do současného světa. To, že občas padal řemínek, je spíš informace pro zkušené oko divadelníka.

¾ hodiny dobře fungujícího celku

Naplnit očekávání poroty, to se podařilo divadelnímu spolku Scéna Libochovice. Tedy za předpokladu, že se zúčastnění chtěli bavit, vidět živé představení, zvládnutou scénu, spád, celistvý herecký výkon, dotažené reakce a radost z toho, že tvůrci chtějí rozdávat radost. Koneckonců i samotný soubor přiznal, že zpětná vazba z publika byla hnacím motorem. Otazník byl, je a pravděpodobně i nadále bude kolem autorství této hry, respektive povídky. I znalci literatury doznávají, že si nejsou úplně jistí, že uvedené dílo, upravené a zdramatizované,

Lučanský spolek divadelní

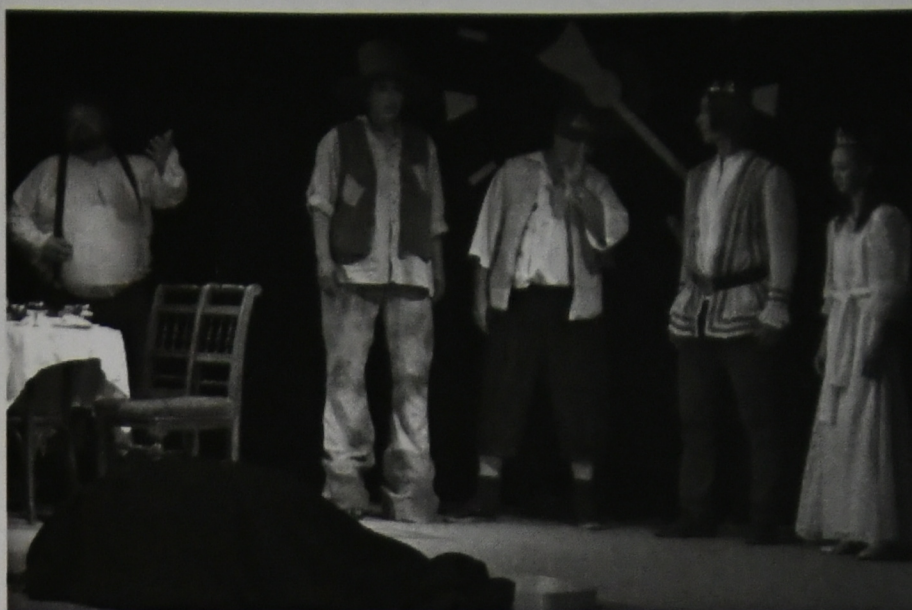
U souboru, o kterém se ví, že umí a který na prknech tyláckého divadla potvrdí, že umí, vzniká logicky požadavek, aby se zvyšovaly nároky na ansábl samotný. Lučanský spolek divadelní (L.S.D.) předvedl perfektní konverzační komedii a do poslední věty naplnil žánr samotný. Klobouk se dá smeknout i při zmínce o herecké vyrovnanosti, o jevištním pohybu a o znalosti textu. Existuje však jedno magické slůvko, které je potřeba zařadit do slovníku všech herců i režisérky a umět s ním pracovat. To slůvko zní temporytmus. Nastolené závratné tempo od samého začátku se tváří jako energie do života vložená, ale stálost může ve výsledku diváka i unavit. U rytmu je to podobné, přitom nejde jen o zpomalení a zrychlení, ale také o barevnost. Situace v celé hře jsou nastavené dobře, herci se poslouchají a reagují na sebe, ale něco tomu ještě schází. Tím něčím jsou pauzy, respektive krátké pauzičky, kdy se jednotlivé postavy i diváci musí opravdu seznámit s tím, co viděli, o to víc, když viděli duchy. S předpokladem, že se tomuto bude soubor věnovat, se hodí ještě jedna poznámka pod čarou. Když už má lučanský soubor vydařené kostýmy a funkční scénu, co zkusit sehnat i dobový anglický nábytek a látkové paravány uzpůsobit duchařským dámám, aby mohly procházet zdi kdekoli?

Postřehy ze seminářů

Divadelní soubor TJ Sokol Roprechtice - Pohádka zaslouží více efektů a reakci postav.

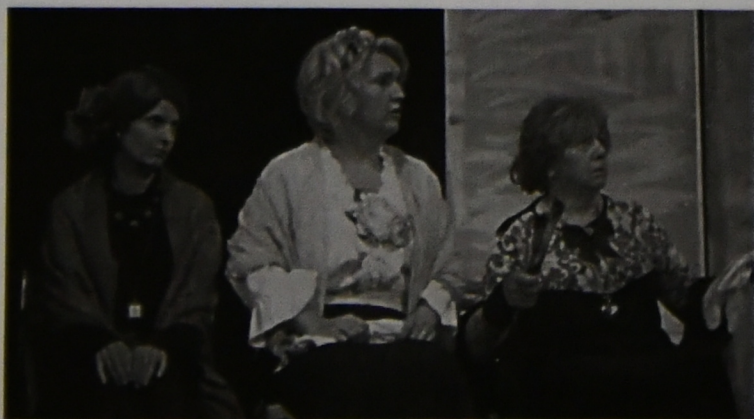
Nový ročník JDJ 2018 zahájil DS TJ Sokol Roprechtice s pohádkou Dlouhý, Široký, Bystrozraký. Za výběr titulu zazněla v úvodu semináře pochvala. Režisér představení, u kterého je znát jeho divadelní zapálení a zájem o veškeré divadelní profese, by leckdy mohl odebrat volnou ruku hercům a tím lépe dotahovat jednotlivé akce a reakce. Ty totiž postavám na jevišti chyběly a u diváka se pak vytrácí napětí, které by mohl mít až do samotného závěru pohádky. Ku prospěchu věci bude i přesnější uvědomění si a rozdělení dobra a

zla, což i samotným hercům pomůže lépe reagovat jeden na druhého a nést dějovou linku. Vybraná pohádka nabízí veliký prostor efektům, soubor jde dobrým směrem, jen je nutné veškerou práci dotahovat. Řeč může být například o mizení a objevování princezny, o nástupu černokněžníka, technické provedení kostýmu Dlouhého a především manipulaci s nosným scénickým prvkem, tedy hodinami. Mluvení za scénou, kam odchází Dlouhý a Bystrozraký, protože zachraňují princeznu, je nutné v této formě změnit úplně, například text nahrát a pouštět reprodukovane. Takhle si totiž nejen dětský divák musí domýšlet víc, než je zdrávo. Za zvážení pro soubor stojí i myšlenka, zda není lepší sjet celou hru bez přestávky a nějak se vypořádat se vším, co tato změna přinese.

DS DIPONA

Ke spojení „černá komedie“ je potřeba najít cestu - Divadlo potrhých nadšenců, to se skrývá pod názvem divadelního spolku Dipona, který na josefodolskou přehlídku přivezl černou komedii Ryba ve čtyřech. Ke slovu „komedie“ však výsledný tvar našlapoval velmi zlehka. Navzdory kvalitní předloze a zajímavému textu dle skutečné události se soubor plavil po hladině a nezabrousil do hloubky. Pro gradaci příběhu a pro divákovu pozornost by do začátku stačilo, aby se některé motivy odhalovaly postupně. A co víc. Charaktery postav třech dam musí být od začátku velmi rozlišné

a tuto polohu si pak musí představitelky držet po celou dobu. To pak

dává prostor sluhovi, který sice s každou z dam řeší podobnou věc, ale musel by volit jiné výrazové a komunikační prostředky. Jeho příběhová motivace by pak dostala zcela jiný rozměr a maličko by se roztříštila nastavená kultivovaná podoba projevu. To vše by přispělo k divákově spokojenosti,

protože některé věci by se dozvídal nejen ze slov samotných, ale i z nonverbální komunikace, jako se to daří díky kostýmům. Na otevřenou diskuzi jsou pak minimálně dva body. Prvním je, zda je pro samotný příběh potřeba postava Dábla. A druhým, zda by si soubor nechtěl trochu ulehčit práci tím, že zredukuje množství přestaveb.

